

5. MRTVAČKA GLAVA

Paula Baar, Vulkaprodrštof

Jednoč se je jedan človik mimo cimitora šetao. Kod cimitora je ležala jedna mrtvačka glava. On ju pehne tri puta (ziz) nogom, tr je rekao: „Dojdi me denas poiskat knoći.“ On se je ali nek tako šalio i kašnje već nij na to mislio.

Knoći je va njegovom (svojem) stanu sidio tr je ravno vičerao kad gdo potukeće. On se prestraši kad otpre vrata. Dojde smrt nutr, tr je rekla: „Ti si mene pozvao, a ja sam došao tebi.“ Njemu nij bilo svejedno i joj je ponudio to ča je on jio, meso pak salatu, a smrt je htela reć: „Ovo moj želudac ne podnaša.“ Sidili su do dvanajsti knoći pak je rekla smrt: „Dojdi i ti mene poiskat.“ On pita: „Kada?“ Smrt: „No sutra knoći.“ „Kamo?“

„Va tu hižicu kade su prije htela nosila stat na cimitori (groblju), tamo dojdi k meni.“ Jo, nij mu bilo svejedno kad se je bojao pojt knoći na cimitor. Kad je došao tamo, ko je potuketao, smrt je va škrinji ležala, a na pladnjići je bila človičja kost i človičjega pota, ča ljudi stočidu (istočiti, vergiessen) kad umru. Smrt mu je rekla: „Zami si ča!“ A on je rekao: „Hvalim, to moj želudac ne podnaša.“ Pa je i on do dvanajsti knoći sidio. Pot mu je htio dojt i si je mislio: „Ako nek srićno dojdem denas van.“ U dvanajsti je išao pak domom, tr je smrt rekla k njemu: „Daj mrtvim ljudem mira!“